

Volontärarbete våren 2026

Jag minns fortfarande första gången vi körde genom byn, på väg mot vårt hem för en månad. Jag visste inte riktigt vad jag skulle förvänta mig, men att för första gången få uppleva det jag så länge velat göra, var väldigt speciellt. Dels såg jag ett vardagsliv, kvinnor som sopade gatan och glada barn, men jag såg också vad som i mina västerländska ögon var förfallna hus, trötta människor med trasiga kläder och extrem fattigdom. Direkt tänkte jag: Vad gör jag här? Hur i hela friden ska 19-åriga Tyra från ett privilegierat hem i Sollentuna kunna hjälpa dessa människor? Det som hjälpte mig var tanken att om jag bara kunde hjälpa en enda människa att få ett lite bättre liv, borde jag vara nöjd och stolt.

Inte minst hjälpte alla människor runt omkring mig enormt mycket. Jag hade privilegiet att spendera många timmar med Hannah, som har en paus i plugget och jobbar med Afrogarden just nu. Promise, som jag hört massvis om av min mamma Helén som var volontär 2019. Violet, som lagade den godaste maten i byn. Christina, som de flesta vet vem det är och som var en klippa under resan. Och såklart många andra som jag inte nämnt. Det var dessa människor som gjorde mig motiverad och exalterad att hjälpa till och göra skillnad.

Undervisning

Den första veckan i byn var det påsklov för traktens barn. Så vad passar bättre än

en liten lovskola? Jag skulle ha matte med barn som tidigare varit med i Afrogardens läsklubb "Wala-club", vilket gjorde att de kunde grundläggande engelska och var redo för att lära sig matematik! Jag höll i klasserna med hjälp av Shalom, som bor i en närliggande by. Vi arbetade med de fyra räknesätten, lite simpel problemlösning samt med att skriva nummer och tal på engelska.

Denna grupp barn var minst sagt fantastiska, och trots att de såklart var lite busiga och bråkiga ibland, gillade de lektionerna. Några var riktiga talanger! Kunskapsnivån var bred, så vi anpassade frågorna lite olika till de 20 barnen. Vi fortsatte även med lektioner efter att lovet var slut, och för mig var det nästan rörande att jag kunde se en utveckling från början till slut. En del utvecklades något enormt, vilket gjorde mig extremt stolt, både över barnen men också över mig själv. Tänk att jag i början tvivlade på att jag skulle göra nytta, och så har jag hjälpt mer än ett dussin barn?

HHS

Jag spenderade även mycket tid med Afrogardens Home Help Service, där ett gäng fantastiska kvinnor från området arbetar med framförallt gamla kvinnor som är i behov av hjälp. Att sätta ord på

känslorna som kom upp när jag såg förhållandet dessa människor levde i är svårt. Jag har själv jobbat i hemtjänsten, men där har jag tillgång till mängder av resurser för att hjälpa brukarna. När jag spenderade tid med HHS hade jag kort och gott ingenting att bidra med, kändes det som. Jag hjälpte till med hushållssysslor som exempelvis tvätt, men jag valde även att köpa 19 stycken chintenjes (färgglada skycken), för att dela ut till alla 19 Agogos.

När vi kom satt de allra flesta på marken och såg ofta ledsna och trötta ut, men efter att ha pratat och gett denna gåva, slutade ofta mötena i sång och dans. Att kunna sprida sådan glädje till kvinnor som inte har någonting, som har ont och som är trötta, är en obeskrivlig känsla. En fantastisk känsla men också jobbig. En av förmiddagarna med HHS åkte jag och Hannah för att hälsa på två potentiella nya personer till programmet, denna gång var det faktiskt två män. Den mannen som har satt sig långt in i min hjärna var från byn Jimu. Han kunde inte gå, hade svårt att prata och satt i samma hörn hela dagarna.

Den som tog hand om hemmet, sig själv och honom var hans fru. En extremt stark kvinna, man kan bara tänka sig den mentala styrkan som behövs för att fortsätta varje dag med ingen annan att luta sig mot än sig själv. Av min erfarenhet i hemtjänsten kan jag säga att i Sverige hade de minst fått besök vid frukost, lunch och middag varje dag. Detta är ett av de tillfällena under resan då jag kände att jag blev väldigt påverkad, och hade svårt att uttrycka mig. Jag fick så många nya perspektiv, nya tankar, nya lärdomar och nya känslor som innefattade både tacksamhet och ilska på grund av den orättvisa som man upplever.

Fotboll

En stor del av vår resa till Mpsa var att stödja ett lokalt flicklag. Jag och Tuva började i Sverige med att kontakta vår gamla fotbollsklubb, och fick på så sätt tag i matchställ, utrustning och fotbollar. Med hjälp av sociala medier samlade vi även in fotbollsskor till flickorna. Under vårt andra möte med flickorna hade vi en liten ceremoni på centret vilket blev en succé, en sådan tacksamhet har jag sällan sett. Det bjöds på sång och dans, och det märktes att flickorna aldrig tidigare blivit uppvaktade på detta sätt. Från att länge ha använt killarnas kläder, bollar och utrustning, fick de nu någonting eget. Fotbollen för dem är någonting helt annat än vardagslivet de förväntas leva, så att kunna bidra till mer lycka och större möjligheter inom fotbollen var extraordinärt.

Vi njöt av varenda stund med flickorna. Även om det var stor ålderskillnad och nivåskillnad i laget fanns en laganda och en vilja att spela och bli bättre. Under veckorna vi var där hade vi träningar med laget och visade några nya övningar, som både flickorna och coacherna älskade. Nästa gång jag åker dit hoppas jag se nya ansikten på planen, men framförallt hoppas jag att de tjejerna vi träffade fortsätter spela fotboll.

Förutom att samla in till fotbollstjejerna släpade vi även med massa vanliga kläder. Dessa distribuerade vi till två byar och det kommer jag aldrig att glömma heller. Vi möttes av förväntansfulla och lite blyga bybor och det var väldigt tydligt att kläderna var behövda. Att se dem, att dela ut kläder, och att se de ha på sig kläderna, gjorde återigen att man fick en stor stolthet i sig.

Den här resan är inte bara ett fint och starkt minne, utan det har blivit en del av mig. Att komma hem till ett överflöd har varit speciellt. Mina problem är nu något jag är tacksam för, tack för att jag har svårt att välja dagens outfit, tack för att jag har ett jobb jag måste hinna till, tack för att

jag har svårt att välja vilken gratis och bra utbildning jag ska gå, tack för att allt jag handlade inte får plats i kylskåpet och tack för att jag måste vänta på mamma för att komma in i duschen med rinnande vatten.

Jag är hundra procent säker på att jag kommer att återvända till Malawi, säkerligen kommer jag att bidra i något projekt, men också längtar jag till att träffa mina nya bästa vänner. Det Afrogarden gör och står för, sättet de arbetar på, det är beundransvärt. De kämpar för barn och kvinnor och hjälper till där de kan och där det behövs. Även om vi inte kan ändra hela Malawis skolsystem och allas inställning till engelska, kan vi hjälpa några barn i skolan, några med engelska och några i livet. Vilket Afrogarden gör. Nästa gång jag kommer dit hoppas jag att fler volontärer varit där och bidragit med det de har kunnat. Något jag insett är att allting räknas och allting uppskattas!

